

— За тѣхъ ще науча уроцитѣ си най-добре! Тѣ сж най-скѣптитѣ земи! За тѣхъ искамъ да знамъ най-много.

И колко много знае малката българска княгинка за светата Климентова земя, за златна Добруджа, за Бѣломорието!... Какъ живо ги вижда съ възторга на родолюбивото си сърдце! — Татко ни обеща да ни заведе да ги видимъ, — извика единъ день съ свѣтнало лице.

Рѣдкѣ възпитателъ, бащата - Царь майсторски водѣше децата. Винаги се стараеше да ги напжти къмъ трудъ и полезна работа.

Децата играятъ въ градината. Негово Величество ги наблюдава. Той вижда басейна, въ който плуватъ листа. А за другия день басейнътъ трѣбваше да бжде чистъ.

— Децата, защо не вземете лейки и да изгребете басейна? Муму (умалително на Мария Луиза), нагази вжтре — вземи меглата, мети, за да не изостанатъ нечистотинитѣ по дъното!

Децата бързо започватъ работата.

— Съ водата полѣйте градинката! Ха, така! Ето, това е една умна работа! Полезна работа! — насърдчава ги Той, а тѣ пѣргаво се движатъ съ лѣйкитѣ.

— Тукъ би могло да стане хубава градинка, а Муму? — обрѣща се другъ пжтъ къмъ Мария Луиза.

Момичето веднага скача, взема лопатата и бързо започва да работи. Царь Симеонъ помага. Бащата ги насърдчава.

И наистина, работата въ градинката е най-любима за царскитѣ деца. Тѣ копаятъ, плѣвятъ, поливатъ. . . И всичко извършватъ съ такова прилежание и добро сърдце, та ти е драго да ги гледашъ!

Бащата следи всичко. Той не позволява трудътъ да бжде само развлѣчение. Работата трѣбва да бжде вършена хубаво и свършена до край.

— Я погледни градинката си! — за-

белязва единъ пжтъ Негово Величество строго на Мария Луиза — та ти не си я поливала скоро! Може ли така! Не бива да започнешъ нѣщо и да го изоставишъ! Това не бива! . . .

И децата добросѣвѣстно работятъ. Тѣ знаятъ че „Татко всичко ще забележи“. Тѣй обича „добре извършената работа“.

— Татко винаги работи. Никога не стои безъ работа, — казва Мария Луиза.

Трудъ! Та не бѣше ли цѣлиятъ животъ на великия Царь низа отъ неуморенъ трудъ предъ олтаря на Родината? Къмъ тоя благословенъ трудъ Той се стараеше да привикне децата си. Него великиятъ родителъ имъ завеща и показа съ живота си.

Когато бѣше нужно, Бащата ставаше строгъ и придирчивъ. Той се стараеше да махне лошото още въ корена.

— Всѣки родителъ е длъженъ да махне лошитѣ качества, които вижда у детето си. Моятъ баща направи това къмъ мене. Азъ трѣбва да го направя къмъ децата си! — каза ми Негово Величество.

— Не я хвалете! — забелязваше другъ пжтъ. — Опасно е да не стане надменна и суетна. Азъ искамъ сериозна дъщеря.

Другъ пжтъ Негово Величество влиза въ класъ. Мария Луиза има четене.